

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

DON/ORZ/7200/484/15

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2015 r.

KAL (1)

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 267, ze zm.), po rozpoznaniu wniosku Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją GINB z dnia 10.07.2015 r., znak: DON/ORZ/7200/484/15,

utrzymuję w mocy własną decyzję z dnia 10.07.2015 r., znak: DON/ORZ/7200/484/15.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.07.2015 r., znak: DON/ORZ/7200/484/15 odmówiłem stwierdzenia nieważności decyzji Dolnośląskiego WINB z dnia 13.03.2015 r., Nr 335/2015, znak: WOA.7721.127.2015.XIV.61.0.1, utrzymującej w mocy decyzję PINB Powiatu Grodzkiego Jelenia Góra z dnia 29.01.2015 r., Nr 15/15, znak: PINBG/S-4/4000/28/13, umarzającą postępowanie w sprawie zainstalowania antenowej konstrukcji wsporczej i instalacji radiokomunikacyjnej – stacji bazowej telefonii komórkowej Orange na dachu budynku przy ul. Wzgórze Grota-Roweckiego 6 w Jeleniej Górze.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie wniosło o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją GINB z dnia 10.07.2015 r. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został złożony z zachowaniem ustawowego terminu do jego wniesienia.

Ponowna analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że zasadnie podjąłem ww. rozstrzygnięcie w omawianej sprawie.

Stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej jest wyjątkiem od zasady trwałości decyzji ostatecznych, o której mowa w art. 16 Kpa, toteż może mieć miejsce jedynie w przypadku, gdy decyzja dotknięta jest w sposób niewątpliwy przynajmniej jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 Kpa. Dokonując oceny, czy zachodzą przesłanki z art. 156 § 1 Kpa, organ orzekający w tym zakresie bada stan faktyczny, jak i prawny z daty wydania decyzji. Należy podkreślić, że prowadzone w trybie nadzoru postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nie ma na celu ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, a jedynie wyjaśnienie kwalifikowanej niezgodności z prawem.

PINB Powiatu Grodzkiego Jelenia Góra w dniu 10.12.2014 r. przeprowadził wizję lokalną, w wyniku której ustalono, że na górnej połaci dachu (połac nadbudówki) znajdują się maszty w ilości 3 sztuk (pionowe elementy konstrukcji wsporczej) posiadające wysokość 3,00 m (wysokość masztu wraz z blachą podstawy). Są to najwyższe elementy konstrukcji

wsporczych zamontowanych na górnej połaci dachu. Blachy podstawy masztów posadowione są na klinach z zaprawy montażowej wyrównujących poziom pochyłości dachu (ustawiając blachę podstawy masztu w poziomie). Klin z zaprawy pod masztem w kierunku zachodnim posiada wysokość od połaci dachu do blachy podstawy od 4 ÷ 7 cm, w kierunku wschodnim od 5 ÷ 9 cm, w kierunku południowym od 4 ÷ 7,5 cm. Poziom pośredni połaci dachu – strop nad mieszkaniem nr 17: znajduje się droga kablowa o wysokości 45 cm i szerokości 51 cm. Dolny poziom połaci dachu – strop nad mieszkaniem nr 16: na konstrukcji wsporczej wykonanej z 4 sztuk ceownika 160 są szafy sterownicze posiadające wysokość $h = 192 \text{ cm}$ x $s = 154 \text{ cm}$ x grubość = 80 cm. Zamontowany do podestu kanał kablowy posiada wysokość 145 cm, a balustrada posiada pochwyty na wysokości 110 cm. Konstrukcja wsporcza zamontowana jest na wysokości od 8 ÷ 25 cm nad poziomem połaci dachu.

Dokonane pomiary podczas wizji lokalnej wykazały, że konstrukcje przedmiotowej stacji bazowej wykonano zgodnie z przedłożonym w trakcie wizji lokalnej w dniu 22.10.2013 r. projektem budowlanym - Branża konstrukcyjna.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 07.07.1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.) „pozwolenia na budowę nie wymaga wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych”.

Natomiast zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ww. ustawy „zgłoszenia właściwemu organowi wymaga, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 3 i 4 budowa ogrodzeń o wysokości powyżej 2,20 m i wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń o wysokości powyżej 3 m na obiektach budowlanych”.

Sporządzone protokoły badań i sprawdzeń nie wykazały nieprawidłowości. W aktach sprawy znajduje się również oświadczenie kierownika robót elektrycznych inż. Mirosława Jasiulewicza oraz kierownika robót budowlanych mgr inż. Andrzeja Tańskiego o wykonaniu przedmiotowej stacji bazowej zgodnie z dokumentacją projektową oraz obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej. W toku postępowania prowadzonego w trybie zwykłym oświadczenia te nie zostały podważone.

Kwalifikacja przedsięwzięcia pod względem konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, sporządzona przez mgr inż. Paulinę Lubińską stwierdza, że „planowane (...) przedsięwzięcie nie zalicza się do przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, ani nie stanowi przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, co za tym idzie nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i wykonania raportu o oddziaływaniu na środowisko, a ponadto planowane przedsięwzięcie nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 (...)”.

W orzecznictwie prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym jeśli organ prowadzący postępowanie uzna, że wykonane roboty odpowiadają standardom prawa, w tym przepisom techniczno - budowlanym, wówczas kończy postępowanie w sprawie samowoli budowlanej decyzją umarzającą postępowanie. Decyzja taka legalizuje wykonane roboty. Warunkiem jej wydania jest stwierdzenie, że nie naruszają one prawa (por. wyroki: WSA w Opolu z dnia 22.05.2009 r., sygn. akt: II SA/Op 585/08, WSA w Kielcach z dnia 20.01.2011 r., sygn. akt: II SA/Ke 689/10, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 23.11.2010 r., sygn. akt: II SA/Wr 542/10, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 24.02.2011 r., sygn. akt: II SA/Gl 901/10, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 04.03.2011 r., sygn. akt: II SA/Wr 10/11). Powyższe stanowisko zaaprobował NSA w wyrokach z dnia 21.04.2011 r., sygn. akt: II OSK 759/10 oraz z dnia 19.01.2012 r., sygn. akt: II OSK 2083/10.

Mając na względzie wyżej poczynione rozważania brak jest podstaw do przyjęcia, aby decyzja Dolnośląskiego WINB z dnia 13.03.2015 r. była obarczona wadą rażącego naruszenia

prawa (art. 156 § 1 pkt 2 Kpa), czy też którąkolwiek z pozostałych wad prawnych enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 Kpa.

Wyjaśnić również należy, że inkryminowana decyzja Dolnośląskiego WINB z dnia 13.03.2015 r. zapadła w związku z wydanym w omawianej sprawie wyrokiem WSA we Wrocławiu z dnia 09.07.2014 r., sygn. akt: II SA/Wr 260/14 oddalającym skargę na decyzję Dolnośląskiego WINB z dnia 27.02.2014 r., Nr 316/2014, znak: WOA.7721.59.2014.XIV.61.0.1, uchylającą decyzję PINB Powiatu Grodzkiego Jelenia Góra z dnia 20.12.2013 r., Nr 159/13, znak: PINBG/S-4/4000/28/13 umarzającą postępowanie administracyjne w sprawie zainstalowania antenowej konstrukcji wsporczej i instalacji radiokomunikacyjnej – stacji bazowej telefonii komórkowej Orange na dachu budynku przy ul. Wzgórze Grota-Roweckiego 6 w Jeleniej Górze i przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

W ww. wyroku WSA we Wrocławiu wskazał, że „dokonując oceny kontrolowanego przedsięwzięcia rzeczą organu nadzoru budowlanego pierwszej instancji będzie szczegółowa ocena dowodów zgromadzonych w sprawie, przy czym koniecznym może być przeprowadzenie ew. kolejnej wizji lokalnej, celem rzetelnej oceny inwestycji w terenie, z punktu widzenia z jednej strony przedłożonej przez inwestora dokumentacji (której szczegółową i krytyczną analizę winien w uzasadnieniu przyszłego orzeczenie organ pierwszej instancji przeprowadzić), z drugiej organ winien do tejże dokumentacji (powykonawczej) szczegółowo się ustosunkować. Zwrócić bowiem należy uwagę na mające w sprawie znaczenie podstawowe dane techniczne i zakres inwestycji wynikające (przede wszystkim) z projektu budowlanego i dokumentacji środowiskowej”.

Zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30.08.2002 r., Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), ocena prawna i wskazania co dalszego postępowania wyrażone w w/w orzeczeniu sądu wiążą w przedmiotowej sprawie.

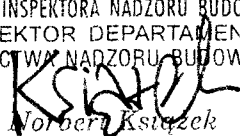
Odnosząc się do podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzutów, wyjaśnić należy, że zadaniem organu prowadzącego sprawę o stwierdzenie nieważności decyzji jest ocena niezgodności takiej decyzji pod kątem kwalifikowanej niezgodności z prawem, tj. wystąpienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 Kpa. Postępowanie takie ma odrębną podstawę prawną i nie może być traktowane tak, jakby jego przedmiotem było ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją ostateczną, rozstrzygającą o zastosowaniu przepisów prawa materialnego do danego stosunku administracyjnoprawnego (por. wyrok SN z dnia 07.03.1996 r., sygn. akt III ARN 70/95, OSNCP 1996/18/258).

Reasumując stwierdzić należy, że zaskarżona wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy decyzja GINB z dnia 10.07.2015 r., znak: DON/ORZ/7200/484/15 (odmawiająca stwierdzenia nieważności decyzji Dolnośląskiego WINB z dnia 13.03.2015 r., Nr 335/2015, znak: WOA.7721.127.2015.XIV.61.0.1) odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna. Może ona zostać zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, ul. Krucza 38/42, 00-926 Warszawa.

z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
DYREKTOR DEPARTAMENTU
ORZECZNICTWA NADZORU BUDOWLANEGO

Norbert Kstuzek